

ИНСТИТУТ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

кажех ли й че тя е първата ми любов и ме задушаваше с^{своите} малки ръце.

Никога няма да забравя, как всяка неделя през пролетта ти ми носеше букет от синец, доволна и радостна. Но в I курс през коледната ваканция аз я заварих тежко болна. След няколко дена ти умре. Заровихме я на другия ден. Моя букет от хризантеми беше затрупан с^{сняг}, бял както нейната любов. И аз вече никога не я видях. Забравих я вече като моя любов. И остана само нежен спомен и повече с^{своята} чистота и невинност, неже ли с любовта си. ~~■~~

99. гурх

След това през една ваканция бях извикан на среща от твоята приятелка Мария Терзиева. Обясни ми се на дълго и широко и благодарение на обстоятелството, че ме постави в една много романтично положение (~~а~~ аз съм привърженик на романтиката) още в момента не можах да й откажа. Бях писал стихотворение и статия в тогавашния орган на възд. д-во "Борба", после в "Глобус", "Родина", "Българска реч" и изглежда, че от там тя се е научила да ме цени - това ме нервираше ужасно. Един пролетен ден и дадох отказ. Тя щеше да се убива, даже по едно време подозираше, че ти си виновна за това, само защото й бях казал, че си една отлична компаньонка (толкова те познавах тогава) и след това ми устройва разни сцени с една твоя снимка и други глупости. Мина й след времето като на всяка жена и сега вече е згодена.

По-късно се влюбих аз, влюбих се силно и неудържимо. Впусна се както пирински ~~и~~ поток в пролет отключен от ледовете, как се впуска и руши и влива. Но тази сила именно ме погуби. Защото аз сложих девиза: любовта е любов без всякаква предпоставка без всякаква етикеция и такт. И изгубих. Изгубих не защото не съм прав, а защото вие жените обичате ония маневри и интродукции, които впоследното си писмо ти нарече "гонение". Изгубих и остана душата ми разкъсана и болна. Всички струни в нея са скъ-

3